

- Erős és erőtlén hívők: pl. 14,2. Akik azt mondják: „mindent szabad nekem...” (így maga Pál is), és akik úgy gondolják, hogy a hívő ember nem tehet ezt és azt. Aki zöldségeket eszik, az talán Dánielt és társait tekinti példának. Abban a korban ők tűntek ki istenfélelmükkel, ezért az ő példájukat követők különbnek tarthatták magukat a többiekénél. Aki pedig „szabadok” voltak ezektől, azt gondolhatták, ők vannak „jobban benne” Krisztusban és a kegyelemben. 14,4.10: olyan erős volt az ellentét, hogy még ítélkeztek is egymás felett.
- Pál egyértelműen a „mindent szabad nekem”-et vallja, és így ír: „mi, az erősek...”. Krisztusban kell erősnek lennünk. „Erősödj meg a kegyelemben” (Timóteusnak). Ez a tanítás (a 15-ben) az „erőseknek” szól. Teherhordásra szólít fel minket. Az az erős, aki tud terhet hordozni, és az a gyenge, akinek segítségre van szüksége – mihez? Ahhoz, hogy Krisztusba kapaszkodjon, hogy számára is mindenben Ő legyen az első; hogy ha ragaszkodik is bizonyos szabályokhoz („hívő ember nem teheti ezt...”), mégse botránkozzon meg a másik hívőn, aki azt teszi.
- Mi erősek vagyunk? Vannak-e „szabályaink”, amik alapján esetleg elítélünk másokat, abból próbáljuk eldönteni, hogy hívő-e? Akinek vannak ilyenjei, nehezen szabadul meg, valóban segítségre van szüksége. Ha nekünk már nincs: hogyan hordozzuk „az erőtlének erőtlenségeit”? – „Nem magunknak kedvezünk.” Ha kell, lemondunk dolgokról. „Szabad vagyok, magamat mégis mindenki szolgájává tettem”. Nem teszek olyat, amin a testvérem megbotránkozik. Pl. ha ő megbotránkozik a kávézáson, akkor nem is emlegetem őelőtte. De ha ezt görcsösen teszem, akkor egyrészt már nem szeretem őt (meg akarok szabadulni tőle), másrészt akkor már rabja vagyok annak a cselekedetnek. „Mindent szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.”
- „Ne magunknak kedvezzünk” – nem önkínzásból, hanem szeretetből. „Mert Krisztus sem magának kedvezett” – minket ez kell, hogy vezessen. Tudjuk, mit tett értünk az Úr Jézus, de emlékeztetnünk kell magunkat és egymást arra, hogy akkor milyen Ő. Mert az az utunk, hogy Őt követjük, a tanítványai vagyunk, és Ő magához hasonlóvá akar tenni minket. Ő az erős, aki tudott lemondani: a dicsőségéről, az (emberi) életéről is; aki tudott terhet hordozni igazságtalanul: a mi bűneinket. Tudok-e hordozni igazságtalanságot békességgel? – Ő az erős, én gyenge vagyok: magamtól nem tudok szabad lenni, jót tenni, nem vétkezni, a saját gondolkodásomat, „igazságérzetemet”, éneket félretenni; ehhez mindhez az Ő segítsége kell. – „A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak énrám”: ha körülöttem gyalázzák Istent, az fáj-e, mivel az Övé vagyok? Mit tudok tenni azért, hogy ne gyalázzák, hanem dicsőítsék?
- „Amiket korábban megírtak (ÓSZ), mi tanításunkra írták” – Dávid a 69. zsoltárban Krisztusról, „az Úr Szolgájáról” szól, arról, ahogyan Ő elszenvedte az Istent érő gyalázásokat. Dávid maga is átélte ilyen szenvedéseket (mivel Istennel járt, fájt neki, hogy Őt gyalázzák), de Isten „szemet adott neki”, túllátott azon, hogy őt érik ezek a támadások, ezek helyett Krisztust láthatta előre. Mi pedig úgy „tanulhatunk” ebből, hogy már tudjuk, hogyan igazolta Isten, amit Dávid leírt: valóban elküldte Krisztust, aki magára vette „az Ő gyalázóinak gyalázásait”, minden bűnünket.
- Dávid megláthatta, hogy Isten mennyire tud túrni – ő is megtanult. Az őt érő támadásokért soha nem állt bosszút (Nábálon akart, de megállították). „Boldognak mondjuk a túrni tudókat” – a bibliai személyeket és a későbbieket is. – És ha túrni

tudok az engem támadókkal szemben, akkor túrnöm kell tudni a „gyenge” testvérekkel szemben is.

- Ez a tűrés: szeretet, hálaadás azért, hogy az a testvér is Isten gyermeke, akit Ő megmentett, és akit ugyanaz a Krisztus vezet, tanít, aki engem is. Akkor lesz „ugyanazon indulat” bennünk, ha hajlandók vagyunk meglátni Krisztus munkáját a másokban. Akkor tudunk együtt imádkozni, együtt dicsérni Istent – egymásért is (és nem egymást). Krisztus „Isten dicsőségére” fogadott be és váltott meg minket: „megdicsőítettelek téged, Atyám, azzal, hogy elvégeztem azt a munkát...”. Ezért ez, amikor egymást befogadjuk és „egy szívvel”, együtt tudjuk dicsérni Istent, valóban az Ő dicsőségét szolgálja – és ez az Ő célja.

Róm 12,16

„Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjete, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban.”